

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobce: **V. K.**, narozený X,
státní příslušník U.,
zastoupený advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským,
sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6,

proti
žalovanému: **Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**,
sídlem Masarykova 884, Nymburk,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2019, č. j. KRPS-227666-16/ČJ-2019-010025-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátu, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném od 31. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce při policejní kontrole na vlakovém nádraží v Č. dne 18. 8. 2019 nepředložil žádný cestovní doklad. Lustrací bylo zjištěno, že mu bylo dne 12. 12. 2016 uděleno správní vyhoštění z území České republiky na dobu 5 let, v důsledku čehož se od 17. 3. 2019 žalobce zdržuje v České republice neoprávněně. Žalovaný se mimo jiné zabýval užitím mírnějších donucovacích opatření, shledal však, že by byla zjevně nedostatečná a neúčelná, zatímco zajištění žalobce je zcela přiměřené a vhodné.
3. Žalobce v žalobě tvrdí, že žalovaný žalobce zajistil, aniž by dostatečně a přezkoumatelně vyhodnotil možnost užití zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalobce k tomuto tvrzení cituje pasáž napadeného rozhodnutí, v níž se žalovaný s možností uložení takových opatření vypořádal. Žalobce nicméně závěr žalovaného o nevyužitelnosti těchto opatření odmítá. Žalovaný dostatečně individualizovaně nevyhodnotil situaci žalobce, neboť ten prokázal (poté co zjistil, že pobývá na území České republiky nelegálně), že má v úmyslu s orgány spolupracovat a z České republiky dobrovolně vycestovat. Žalovaný nadto správně nevyhodnotil skutečnost, že žalobce žil mylně (byť následkem vlastní nedbalosti) v domněnku, že patrně nadále probíhá azylové řízení o jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Ani nedostatek finančních prostředků nemůže obstát pro závěr o nemožnosti uložit zvláštní opatření, neboť tento nedostatek bylo možné řešit poučením žalobce o sociálních a asistenčních službách. Žalobce dále uvádí, jaký byl smysl zavedení institutu zvláštních opatření; v té souvislosti odkázal čl. 15 návratové směrnice a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51 (z něhož též citoval), a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57. Žalobce shrnuje, že žalovaný vždy přistupuje k zajištění cizince bez bližšího zkoumání individuálních okolností případu, nachází-li se cizinec na území České republiky po uplynutí doby stanovené k vycestování pravomocným a vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění, a učinil tak i v daném případě. Žalobce však zdůrazňuje, že o zajištění cizinců nelze rozhodovat paušalizovaně a na podporu svého tvrzení přiléhavě odkazuje na závěr vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 20/2016-38. Zajištění žalobce bylo zcela extenzivní a zbytečné, žalobce proto navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
4. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že k žalobci nepřistupoval paušálně, pokud šlo o možnost uložení zvláštních opatření. Žalobce na území České republiky opakovaně porušoval právní předpisy tím, že zde pobýval již od roku 2008 neoprávněně bez povolení k pobytu a bez platného cestovního dokladu (v minulosti si navíc obstaral padělaný r. doklad, kterým se prokazoval jako vlastním a jeho totožnost byla spolehlivě zjištěna až dle otisků prstů), ačkoli mu bylo pravomocným rozhodnutím uloženo správní vyhoštění. Toto rozhodnutí nerespektoval (nevycestoval a svůj pobyt v České republice úmyslně skrýval), přičemž podával žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aby rozhodnutí o

vyhoštění nemohlo být vykonatelné (o výsledku řízení o jeho druhé žádosti se však ani neinformoval). Žalobce dle žalovaného neskýtal záruku, že bude s policejními orgány spolupracovat, jelikož vědomě a úmyslně nerespektoval jemu uložené povinnosti. Žalovaný vzal v potaz, že na území České republiky nežije žádná žalobcem vyživovaná osoba ani osoba, se kterou by sdílel společnou domácnost, naopak celá jeho rodina žije na U., a že žalobce na Českou republiku nemá ani vazby společenské či kulturní. Nevlastní zde žádný majetek, nemá dostatečné prostředky ani na nákup jízdného natož na složení finanční záruky. Stanovená doba 60 dnů je přiměřená a minimální k zajištění náhradního cestovního dokladu pro realizaci vyhoštění. Žalovaný závěrem uvedl, že žalobce již není zajištěn, jelikož dne 3. 10. 2019 byla provedena realizace vyhoštění žalobce z území České republiky (států Evropské unie).

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
6. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný výslovně prohlásili, že s projednáním věci bez jednání souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 19. 8. 2019 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a bodu 9 zákona o pobytu cizinců, neboť byl dne 18. 8. 2019 v Č. zajištěn a zadržen v souvislosti s úkony trestního řízení policejním orgánem, kterému nepředložil žádný cestovní doklad. Lustrací bylo zjištěno, že je žalobce veden v evidenci nežádoucích osob do 17. 3. 2024, a to s platností zákazu pobytu na území Evropské unie od 17. 3. 2019 do 17. 3. 2024. Téhož dne 19. 8. 2019 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jehož výrok a odůvodnění soud shrnul pod body 1 a 2 tohoto odůvodnění. Žalobce byl umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců B.
8. Žalobci bylo rozhodnutím Policie České republiky, Krajské ředitelství policie P. kraje ze dne 12. 12. 2016, č. j. KRPE-79284-72/ČJ-2016-170022-SV, uděleno správní vyhoštění se stanovením doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie na 5 let. Toto rozhodnutí nabylo právní moci ve spojení s rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 17. 5. 2017, č. j. CPR-1997-5/ČJ-2017-930310-V238, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí o správním vyhoštění potvrzeno. Krajský soud v H. K. – pobočka v P. pak zamítl žalobu žalobce rozsudkem ze dne 26. 7. 2017, č. j. 50 A 3/2017-32, a Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost žalobce rozsudkem ze dne 1. 11. 2017, č. j. 6 Azs 270/2017-35.
9. Dne 19. 9. 2016 požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany, avšak rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 15. 11. 2016, č. j. OAM-132/LE-LE05-LE24-2016, nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena. Proti rozhodnutí tak podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v H. K. rozsudkem ze dne 19. 12. 2017, č. j. 29 Az 54/2016-53, zamítl. Nejvyšší správní soud posléze rozsudkem ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018-39, odmítl kasační stížnost žalobce pro nepřijatelnost. Následně dne 3. 9. 2018 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, nicméně řízení o této žádosti (jako nepřijatelné) bylo zastaveno rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 25. 1. 2019, které nabylo právní moci dne 14. 2. 2019. Doba k vycestování z území České republiky byla žalobci rozhodnutím o správním vyhoštění stanovena do 30 dnů ode dne odpadnutí důvodů nevykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. V daném případě uplynula stanovená lhůta dnem 16. 3. 2019, a žalobce se tak zdržoval na území České republiky ode dne 17. 3. 2019 neoprávněně.
10. Součástí spisového materiálu je protokol o výsledku žalobce ze dne 19. 8. 2019, při kterém žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval za prací již v roce 1999 a do roku 2008 zde pobýval na základě platných povolení k pobytu. Od roku 2008 se v České republice

zdržuje a pracuje nelegálně, přespává u kamarádů (naposledy u M. v Č.), od té doby nikam nevycestoval. Potvrdil, že se dne 17. 9. 2016 při policejní kontrole prokázal padělaným r. cestovním dokladem, že mu bylo uděleno správní vyhoštění na dobu 5 let i že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. K azylovému řízení nadto uvedl, že mu byla zamítnuta jeho první žádost, o čemž byl telefonicky informován z advokátní kanceláře Lechovský & Backa, která ho zastupuje. O výsledku řízení o jeho druhé žádosti však nebyl ze strany zástupce informován, proto tuto informaci neměl a žil v domněnku, že řízení dosud neskončilo a může v České republice nadále pobývat. Se svým zástupcem telefonicky hovořil naposledy na začátku roku 2019, žalobce však vše nechával na svém zástupci a o další průběh řízení se již od té doby nezajímal. Dále žalobce doznal, že o cestovní doklad přišel v roce 2014, přičemž o vydání nového nepožádal, obstaral si doklad padělaný. Nemá platné povolení k pobytu na území České republiky ani jinde v Evropské unii, má jen u. občanství, jeho rodina žije jen na U. Na území České republiky nemá blízké osoby, nemá zde žádné vazby, závazky ani pohledávky. Peníze si zajišťoval příležitostnými pracemi převážně na stavbách, které postačují jen na základní obživu. Nemá dostatek finančních prostředků k pobytu, dojíždění na policii či k vycestování, ani na složení finanční záruky (nezná ani nikoho, kdo by ji mohl složit za něho). Na území České republiky nemá žádnou trvalou adresu, je bez stálého pobytu. Žalobce také prohlásil, že si není jistý, zda by mohl vždy splnit povinnost osobně se hlásit na policii ve stanovené době.

11. Žalobci bylo rozhodnutím Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 21. 8. 2019, č. j. KRPS-227666-36/ČJ-2019-010025, uloženo správní vyhoštění se stanovením doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie na 5 let. Předmětné rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 9. 2019. Žalobce podal dne 22. 8. 2019 další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, nicméně i toto řízení o žádosti žalobce bylo zastaveno. Dne 3. 10. 2019 pak proběhla realizace správního vyhoštění žalobce na základě příkazu k propuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců ze dne 30. 9. 2019 a žádosti o provedení eskorty ze dne 30. 9. 2019 na hraniční přechod S. H. - D.

Posouzení žaloby soudem

12. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.
13. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),

- c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
- d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
14. Podle § 123b odst. 2 zákona o pobytu cizinců zvláštní opatření lze uložit, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat průběh řízení, jehož předmětem je jeho vycestování, tím, že neprokáže svou totožnost nebo adresu místa pobytu, odmítá tyto údaje uvést nebo se nedostavil na předvolání policie. Zvláštní opatření za účelem vycestování lze dále uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí, jehož předmětem je jeho vycestování, nevycestuje (§ 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců).
15. O druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince (§ 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců).
16. Žalobce namítá nesplnění podmínek pro jeho zajištění, konkrétně poukazuje na subsidiaritu zajištění, jehož důsledkem je omezení osobní svobody, ve vztahu k méně citelným opatřením, s nimiž zákon počítá v § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, a která by měla mít přednost.
17. Rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je nejprísnejším zajišťovacím opatřením, které zákon v této souvislosti upravuje, a které znamená podstatný zásah do osobní svobody jednotlivce. Každý takový zásah musí být podroben testu proporcionality, tedy musí mít jednoznačný zákonný podklad, musí sledovat legitimní cíl, který je v demokratické společnosti nezbytný, a musí být přiměřený (po vyhodnocení závažnosti obou v kolizi stojících základních práv). Zákonný základ je zřejmý z citace příslušných právních norem a sledovaný cíl, tj. realizace správního vyhoštění, je zcela legitimní a předvídatelný. Správní orgány a následně soudy dále zkoumají, zda by jinými opatřeními, nedotýkajícími se základních práv a svobod, nemohlo být dosaženo stejného cíle, který je v tomto případě sledován zajištěním cizince na dobu 60 dnů.
18. Žalovaný se mírnějšími alternativami (zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území) důsledně zabýval a v napadeném rozhodnutí vysvětlil (srov. zejména str. 5-6 odůvodnění napadeného rozhodnutí), z jakých důvodů k jejich užití v tomto konkrétním případě nepřistoupil. Soud se s tímto hodnocením žalovaného plně ztotožňuje a dodává, že vychází nejen z listinných důkazů, ale především z obsahu samotné výpovědi žalobce. K jednotlivým zvláštním opatřeními lze uvést následující.
19. Nahrazení zajištění (ve smyslu fyzické detence osoby) uložení povinnosti podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. povinnosti oznámit místo pobytu, zdržovat se v něm, a to i pro účely pobytové kontroly, by podle názoru soudu nezaručovalo naplnění sledovaného účelu. Předpoklad takové disciplinovanosti na straně cizince by musel odpovídat jeho dosavadnímu přístupu k plnění povinností vyžadovaných zákonem. Dosud však žalobce nerespektoval povinnost nahlásit své ubytování, vycestovat z území Evropské unie ani povinnost ohlásit ztrátu cestovního dokladu. S příslušnými orgány žalobce prakticky dobrovolně nespolečupracoval, v rámci policejní kontroly dne 17. 9. 2016 se dokonce pokusil policejní orgán ohledně své pravé totožnosti oklamat. Žalobce se

pohybuje na více místech České republiky (přespává u svých přátel), neboť za dobu svého pobytu od roku 2008 nikde neměl stálé bydliště a nemá zde ani blízké osoby či rodinné příslušníky, kteří by jej mohli ubytovat. Žalobce se do dne zajištění zdržoval u svého kamaráda v Č., nezná však majitele domu ani tam nemá uzavřenou nájemní smlouvu. Žalobce nemá žádnou trvalou adresu ani trvalé ubytování, což ostatně uvedl sám žalobce jako překážku k této alternativě. Ze shora uvedených důvodů ve spojení s nedostatkem finančních prostředků žalobci nebylo možné uložit ani zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

20. Nejsou splněny podmínky ani pro uplatnění opatření ve smyslu § 123b odst. 1 písm. b) ve spojení s § 123c zákona o pobytu cizinců, tedy pro složení finanční záruky. Legální zaměstnání žalobce nemá, ostatně ani mít nemůže, proto zdrojem jeho obživy je příležitostná práce převážně na stavbách mimo rámec pracovněprávních vztahů. Žalobce tak podle svých vlastních slov má jen prostředky na základní obživu a kategoricky vyloučil možnost složení peněžní částky. Nemá v České republice žádný majetek, pohledávky ani závazky. Žalobce také uvedl, že nezná nikoho, kdo by finanční zálohu mohl složit za něj. V kontextu ostatních skutkových zjištění není důvod o tomto prohlášení žalobce pochybovat. Žalovaný nepochybil, pokud uzavřel, že nahrazení zajištění finanční zárukou v tomto případě nepřichází v úvahu.
21. Žalovaný se vyjádřil také k opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, přičemž podle této varianty lze cizinci stanovit povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené. K možnosti užití tohoto opatření sám žalobce připustil, že si není jistý, zda by povinnost mohl vždy splnit, jelikož nevlastní žádné vozidlo a nemá dostatek finančních prostředků, aby si mohl obstarávat jízdenky. Soud proto souhlasí s žalovaným, že žalobce neskýtá dostatečnou záruku ani pro uložení tohoto opatření, když nadto i z jeho dosavadního jednání vyplývá nerespektování uložených povinností.
22. Není tedy pravdivé tvrzení, že žalovaná závěr o nevyužitelnosti zvláštních opatření opřela zejména o nedůvěru k osobě žalobce s ohledem na to, že ten z území České republiky nevycestoval poté, co se stalo vykonatelným rozhodnutí o správním vyhoštění. Není pravdivé tvrzení, že je rozhodnutí žalované paušální a neindividualizované. Je tomu přesně naopak, neboť žalovaný vycházel z toho, co při výslechu provedeného v rámci správního řízení uvedl sám žalobce; byly to přitom takové skutečnosti, na základě kterých nebylo možné rozhodnout o uložení alternativních opatření. Pokud tedy něco postrádá náležitou individualizaci, pak je to doplnění žaloby, ze kterého není zřejmé, z jakých skutkových okolností (ty uvedeny nejsou) zástupce žalobce dovozuje opak. Toto změnu v názoru žalobce (stojí-li za změnou jeho postoje) přitom zástupce žalobce nevysvětluje. Lze se však i domnívat, že je toto stanovisko důsledkem toho, že zástupce žalobce, který má být s případem žalobce dobře obeznámen (proto byl také žalobci na jeho žádost ustanoven) není náležitě seznámen s obsahem napadeného rozhodnutí a s tím, co žalobce uvedl v průběhu správního řízení.
23. Stejně tak není zřejmé, na základě čeho zástupce žalobce dospívá k závěru, že žalobce jasně prokázal, že má v úmyslu s žalovanou i dalšími správními orgány spolupracovat a že po zjištění, že se na území České republiky nachází nelegálně, hodlá z České republiky vycestovat. Ze správního spisu totiž plyne pouze to, že žalobce považuje U. za svou rodnou zemi a chce se tam vrátit, aniž by ale uvedl, kdy tak hodlá učinit. V kontextu toho, že nemá žádné prostředky na vycestování, že na území České republiky pobývá od roku vědomě 2008 nelegálně a že opakovaně podával žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jde

o tvrzení značně nevěrohodné. Soud proto v té souvislosti zástupce žalobce upozorňuje na čl. 17 odst. 3 usnesení představenstva České advokátní komory ze dne 31. 10. 1996, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), podle něhož advokát nesmí v řízení uvádět údaje, o nichž ví, že jsou nepravdivé nebo klamavé, a to ani na příkaz klienta.

24. K tvrzení žalobce, že žil v domnění, že nadále probíhá azylové řízení o jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu, které se jediným konkrétním tvrzením, jenž se shoduje s tím, co žalobce uváděl v průběhu správního řízení, soud konstatuje, že žalobce věděl, že mu bylo pravomocným rozhodnutím správního orgánu uloženo správní vyhoštění na dobu 5 let, a současně věděl, že probíhá řízení o jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Bylo tedy jeho povinností se o stav řízení náležitě zajímat. Za situace, kdy žalobce bez přiměřených důvodů spoléhal, že azylové řízení o jeho opakované žádosti dosud nebylo skončeno, ačkoli právě jeho výsledek měl (přínejmenším mohl mít) vliv na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, a o jeho průběh se s náležitým zájmem nestaral, svědčí to o jeho nedbalosti, ze které však nemůže žalobce těžit. Ostatně, tvrdí-li žalobce, že byl v řízení o mezinárodní ochranu zastoupen advokátem advokátní kanceláře Lechovský & Backa (což ustanovený zástupce nevyvrací), a nikdo ho o výsledku řízení do té doby neinformoval, jde odpovědnost za nastalou situaci též za advokátem jakožto profesionálem v oboru práva, který je (byl) povinen chránit práva a oprávněné zájmy klienta.
25. Soud shrnuje, že zvláštní opatření by zjevně nedávala záruku, že sledovaný účel bude naplněn, proto je odůvodněn závěr žalovaného, a to dostatečně individualizovaně, že v případě žalobce bylo nutno přistoupit k nejprísnějšímu opatření, tj. k zajištění žalobce v zařízení k tomu určeném. Žaloba není důvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.
28. Usnesením ze dne 16. 9. 2019, č. j. 45 A 13/2019-24, ustanovil soud zástupcem žalobce Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 10 věty první za středníkem s. ř. s. stát. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce žalobce provedl v souvislosti s tímto řízením pouze jeden účelný úkon právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu, a to sepsání podání ve věci samé (doplnění žaloby), byť i to je – až na jednu výjimku (viz bod 24 rozsudku) značně paušální a budí pochybnosti o řádném seznámení se s věcí (viz bod 22 rozsudku). Za tento úkon soud zástupci žalobce nicméně odměnu přiznal. Soud zástupci naopak nepřiznal samostatnou odměnu za převzetí a přípravu zastoupení, neboť zástupce žalobce – podle tvrzení žalobce uvedeného v žalobě – již byl s věcí žalobce předem seznámen a již byl žalobci ustanoven v řízení o předchozím zajištění, řízení o vyhoštění a řízení ve věci mezinárodní ochrany (viz soudní řízení uvedená pod body 8 a 9 tohoto rozsudku). Toto zastupování bylo soudem doloženo. Právě skutečnost, že zástupce žalobce byl s věcí již seznámen, byla důvodem pro to, že byl

žalobci tento konkrétní advokát ustanoven. Nové (opakované) převzetí věci poté, co byl zástupce žalobci soudem ustanoven, tudíž nebylo potřebné (účelné) a není na místě je honorovat.

29. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], přičemž soud zástupci přiznal odměnu za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Dále zástupci náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Částku 3 400 Kč navýšil soud o 714 Kč odpovídající 21 % DPH, jelikož zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková odměna tedy činí 4 114 Kč. Uvedená částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. října 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně